



Kuinka vallankumouksellinen tilanne Suomessa kehittyi ratkaisuun

Ruotsissa ilmestyvän "Viestin" elokuun numerossa kirjottaa tov. Yrjö Sirola Suomen luokkasodan vaiheista seuraavaa:

Suomen työväen kumouksen nousun esihistoriaa ei voida vielä täydelleen kirjottaa. Sen ainehistosta on paljon herrojen kätköissä ja "kotona". Mutta vähitellen tulee jotain julki.

Missä määrin saadaan julkisuuteen sitä rikollista salavehkeilyä, jota on pidetty Berliinissä ("suomalainen delegaatio"), Tukholmassa (aktivistit) ja Helsingissä (senaatti ja Saksan ystäväin kopla), on vaikea arvata, mutta hedelmistään jo pääasia tunnetaan. Parasta ainehistoa siihen esihistoriaan on kuitenkin se mitä nyt Suomessa tapahtuu. Sitä ovat aina tahtoneet. Maaliskuun vallankumouspäivinä 1917 kyllä kulkivat punarusetit rinnassa — raukat. Olivat niin "tasavaltalaisia"! Ja uudistuksia — niitä piti tulla tukuttain! Entä nyt? Julkeita tunnustuksia, että oltiin tasavaltalaisia — pelosta! Ja että nyt ei mitään!

Muiden maiden työläisten on hyvä nähdä, millainen se porvarin pedonsisuus oikein on valloilleen laskettuna. Syytä olla varuillaan. Sillä työväen välttämättömän vaatimusten sekä porvarien yhä kiukkuisemman vastustuksen ristiriita — se se kumouksellisen tilanteen luo.

V. 1915 kirjottamassaan artikkelisarjassa "Internationalen romahdus" on Lenin teoreettisesti käsitellyt vallankumoukskysymystä. Hän selittää, että marxilaisella ei ole epäilystä siitä, että vallankumous on mahdoton

ilman vallankumouksellista tilannetta, vaikka jokainen vallankumouksellinen tilanne ei viekään vallankumoukseen. Tuon tilanteen tunnusmerkinä on

1) että vanhat valtaloukat eivät enään voi pitää valtaansa yllä muuttumattomana: "yläkertaan" on revennyt aukko josta sorrettujen tyytymättömyys purkautuu esille;

2) että riistettyjen kesken on puute tavallista suurempi ja

3) että joukkojen toimihalu on tuntuvasti kasvanut. Ne eivät anna kohdella itseään kuinka vaan. Lenin sanoo: "ilman näitä objektiivisia muutoksia, jotka ovat riippumattomat ei vain osallisten ryhmien ja puolueiden, vaan myös osallisten luokkien tahdosta, ei vallankumous — yleisen säännön mukaan — ole mahdollinen". Selittää sitten, että vallankumouksellisen tilanteen tultua on kaikkien sosialistien epäämätön velvollisuus osoittaa joukoille sen kypsyys ja laatu, terästä köyhälistön vallankumouksellista tietoisuutta ja auttaa sitä astumaan kumouksen tielle luoden tilanteen vaatimia järjestöjä."

Että tilanne Suomessa varsinkin syksystä 1917 vastasi tuota määritelmää, on ilmeistä. Joukkojen kauan tukahutettu tyytymättömyys purkaantui esille, niiden toimihalu oli valtava ja sitä vastassa porvarien päättävä: "no, nyt saa riittää". Viime mainitun vahvistukseksi pantiin toimeen se suojeluskuntatouhu, jonka julkisen puolen takana, mutta huonosti salattuna, oli isäntien yksityiskokouksissa sanottu: siitä sitten saa-

vat muutkin kuin ryssät, kun tarvis tulee!

Entäpä sitten: kuinka täytti Suomen sosialidemokratia Leninin määrittelemät velvollisuudet? Allekirjoittaneen mielestä ei riittävästi. Venäjän bolshevikit kyllä olivat maineessa, etenkin kun ne rehellisesti puolsivat Suomen kansan hlohoksesta vapautumista. Kun joukkojen tyytymättömyys purkautui esille työväen lehdissä, oli niissä usein varsin "bolsheviikkinen" sävy. Mutta puuttui bolsheviikkinen teoria, valistustyötä kumoushengessä ja suunnitelmallista varustelua sen varalle, mikä oli tuleva, tai ainakin voi tulla.

Sillä on selityksensä. Mutta selitys ei aina vapauta vastaamasta. Löytyy vikoja, jotka täytyy myöntää. Suomen sosialidemokratian vika si luettanee sen liikanainen parlamenttaarisuus. Totta kyllä, vaikka sitä puolueemme eduskunnallista toimintaa voikin arvostella, oli siinä aina selvä pyrkimys marxilaisuuteen, se oli kumouksellista parlamenttaarisuutta. Edustajat tulksivat rohkeasti työväen ajatuksia. Ja lopulta otti puolue niskoilleen olojen ja niiden aiheuttaman politiikkansa johdopäätökset sekä seurasi joukkoja kumouksen tielle, jopa asettui etupäähänkin. Se luettanee sille kerran ansioksi.

Porvarien ja oikeistososialistien — pitäisi lukea puolueemme ansioksi sen, että se koitti eduskunnallisilla keinoilla ohjata valtiolaivan ohi salakarikkoja. Eduskunnassa osotettiin, että jos ei eräitä toimenpiteitä toteuteta, ei purkausta voi välttää. Porvarit pitävät tuota vain pelotteluna. Heidän luokkaetunsa ei sallinut heidän antaa myöten, vaikka järkevimmät heistä epäilemättä ymmärsivät mihin ollaan menossa.

— Entä Leninin asettama toinen velvollisuus, tilanteen vaatima järjestäytyminen — miten se täytettiin? Riittävästömästi sek in.

— Entä punakaartit? Niin, niitähän työläiset perustelivat. Vihdoin puolue hyväksyi ne, mutta vain järjestyskaarteina. Ei sitä tehty todellisten tarkoitusten peittämiseksi, kuten porvarit väittävät, vaan jotta jou-

koillekin kävisi selväksi, että ne todella ovat itsepuolustusjärjestöjä ja vain äärimmäisessä hädässä käytettävät. Jos olisi päätetty käydä hyökkykseen tai jos olisi tieteellisesti laskettu, mitä on tuleva, niin olisi kai paremmin suunniteltu sekä valistustoiminta että järjestäytyminen (asetus, päällystön kehittäminen ja hallintokoneisto). Nyt jäivät nämät puolet sivuun eduskunnallisen toiminnan takia ja siitä koitui korjaamatonta vauriota Suomen työväelle.

— Entä venäläisten osa ja se paljon huudettu "vieras apu"?

Porvarit kyllä yrittivät rumpua lyödä. Kansalliskiihko niiden katalampia valtteja. Jo eduskunnassa se asia valaistiin kyllä. Ei ole porvareilla, jotka ovat tsaarin sekä sen sotaväen apua käyttäneet työväkeä vastaan, oikeutta moittia työväkeä yhteistoiminnasta kumouksellisen työväen kanssa, joka puolsi maamme itsenäisyyttä. Eikä sitä apua saa liioitella. Hyvin monet työläiset tiesivät jo ennen kumousta, että kaikki venäläiset sotilaat eivät ole luotettavia kumouksellisia. Osa joukoista lie nee odottanut niiltä suurempaa apua kuin mitä saatiin. Internationalisti na uskallan tunnustaa, että kernaasti olisivat saaneet auttaa enemmän. — Venäläisiltä ostettiin kyllä aseita, mutta niin tekivät porvarillisetkin, ostivat ja rosvoivat vielä kumouksen aikanaikin. — Mikäli usko venäläisen sotaväen apuun nostatti työväen voimantuntoa, joka on niin tärkeä tekijä kumouksessa, on vaikea tarkoin sanoa. Pääasia on kuitenkin, että tammikuun lopussa oli Suomen työväen edessä kysymys: joko heittäytyä armoille ja uhrata kaartit "laillistettujen" liikkeelle pantujen lahtarien käsiin, tai lähteä liikkeelle. Ei ollut muuta valittavaa.

Siis: Suomessa vallitsi vallankumouksellinen tilanne, jota sosialidemokratia koitti selvittää eduskunnallista tietä. Mutta porvarien jyrkkä vastarinta vei avoimeen taisteluun, kansalaissotaan. Pääasiassa Saksan avulla ja maamme itsenäisyyden uhallalla voitti porvaristo. "Valkoisten" nykyinen mellastus osoittaa jo sivulisillekin mitä lajia ovat. Ja selviää

se niille Suomen varattomillekin, jotka antoivat lahtarien johtaa itsensä harhaan. Niidenkin selkänahalla

maksetaan siinäpäiden seikkailut. Mutta vielä siellä jälleen paistaa pu-naiseltakin Suomessa. — Y. S.



Vuosi työväenvaltaa

True translation filed with the post master at Fitchburg, Mass., as required by the act of Oct. 6, 1817.

Marraskuun alussa tulee kuluneeksi vuosi n. s. bolshevikivallankumouksesta. Yhden vuoden ajan on työväestöllä ollut valtiovalta käsissään, työväestö on voinut käyttää sitä omaksi hyväkseen.

Onnettomassa tilassa oli Venäjä, kun Työväenhallitus sai sen hoidon käsiinsä. Sodan ja tsaarivallan seurauksena kaikki oli rempallaan, järjestystä, leipää — kaikkea puuttui. Vastavallankumouksellista vehkeilyä vastaan piti jakaa voimia, joita niin kipeästi olisi kaivattu rakentamaan työhön, jne.

Eikä mikään hallitus koskaan maailmassa ole joutunut hoitamaan maan asioita sellaisissa raskaissa ja tukalissa oloissa kuin Venäjän työväenhallitus. Ja sittenkin se kunnia-kaasti pysyi pystyssä. Vihamiesten vakuutuksista huolimatta, että se kohta muka kukistuu, on se jo pysynyt vuoden pystyssä!

Kun työväenhallitus on voinut pysyä näin kauan pystyssä ja on kyennyt tekemään tavattoman paljon vaikeista olosuhteista huolimatta työväenluokan hyväksi, niin se on saattanut koko maailman omistavat luokat kauhun valtaan. Ne näkevät Venäjän työväenhallituksen olevan tienviittana koko maailman köyhälistölle, yhteiskunnallisen vallankumouksen tulisoituna. Senvuoksi porvariston taholta on ryhdytty mustaamaan Työväenhallitusta mitä hävyttömimmällä tavalla. Venäjältä emme saa paljon ollenkaan tietoja. Jos Venäjällä tapahtuu jotain pahaa, niin siitä lennätetään pitkiä sähkösanomia, mutta kun tapahtuu jotain hyvää, niin sen suhteen täydellisesti vai-

taan ja ellei tapahdu mitään pahaa, niin silloin tekemällä tehdään kauheita uutisia.

Yleensä kaikki Venäjän sähkösanomatiedot ovat epäluotettavia. Niissä useastikin ylimalkaisesti väitetään Venäjällä vallitsevan kauhean epäjärjestyksen ja terrorin. Mitään lähempiä selityksiä ei anneta, ei selitetä mitenkä joku aika sitten Venäjällä jo vallitsi suhteellisen hyvä järjestys, mutta sitten ulkomaalaisten, tshekkoslovakien, saksalaisten y. m. retket aiheuttivat nutta levottomuutta maahan, mikä vuorostaan synnytti sen epävakaa tilanteen, mikä lie-nee eräillä paikkakunnilla nykyään havaittavissa.

Työväenvalta, jos olisi saanut toimia vapaasti Venäjällä ilman muitten maitten sekaantumista, olisi tähänmennessä kyennyt jo aikaansaamaan huomattavia tuloksia. Mutta vaikka sen toimintaa vääristelläänkin ja solvataan, se sittenkin, kaikista sekaantumisista huolimatta, on kyennyt paljon tekemään, on kyennyt lujittamaan työväenvaltaa yhä vankemmille perusteille. Niinpä äskettäin sähkötti Lontoon Daily Newsin erikoiskirjeenvaihtaja Arthur Ransome, että Venäjän porvaristokin alkaa nyt huomata oman voimattomuutensa ja alkaa mukautua olosuhteisiin. Samoin vastavallankumousliike heikkenee, kyeten enää pysymään pystyssä vain ulkomaisen voiman avulla. Työväenvallan vaarana Venäjällä ei enää ole Venäjän oma porvaristo, vaan ulkomaiset voimat.

*

Sanomalehtisähkösanomat eivät ole antaneet paljon mitään tietoja siitä, mitä Venäjän Työväenhallitus on tehnyt. On senvuoksi mielenkiintois-